

men Forældrene, der komme til at betale, at man i Stedet for at undgaa den Pryglestraf, som den højtærede Minister har Fortjeneste af for en væsentlig Del at have fjernet for Børnene, vil opleve en Genindførelse fra Forældrenes Side af Pryglestraffen. Der er ingen Tvivl om, at naar en Dreng har røget 2—3 Gange paa offentlig Gade, og Politibetjenten har anmeldt ham, vil den paagældende Dreng, hvis Fader har maattet betale Bøden, naturligvis ikke kunne vente en meget elskværdig Modtagelse i Hjemmet. Der vil utvivlsomt falde mange djærve Lussinger af til saadanne Knægte. Jeg synes ikke, det er heldigt at gaa den Vej, saa meget mindre som Straffen neppe vil give Drengene Afsky for Tobak, men langt snarere anspore dem til at gaa bag Forældrenes Ryg, hvorved man svækker den Respekt for Forældrene, der maa være Grundprincippet i al Opdragelse. Der vil med andre Ord komme et Skær af Romantik over Cigaretnydelsen, som endnu ikke findes i saa høj Grad, selv om det naturligvis findes til en vis Grad. Børn ville synes, at det, som man saa stærkt søger at holde dem borte fra, maa være en overordentlig storartet Nydelse. Jeg ønsker i saa høj Grad som nogen, at man maatte kunne finde Midler til at komme Børns Tobaksrygning til Livs, men dette Spørgsmaal hænger dog i en ikke ringe Grad sammen med hele den sociale Stilling, Børnene indtage. Man siger neppe for meget, naar man paastaar, at det fortrinsvis er de fattige Børn, der ryge Tobak, og det hænger sammen med, at de egentlig have saa faa Glæder. Hvilken Tidsfordriv har et saadant Proletarbarn? Der kan i en københavnsk Arbejderkaserne bo maaske 100 Familier; der er kun ringe Plads i Hjemmet, og Børnene skulle helst bevæge sig lidt frit. De gøre da Støj og forvises ud af Stuen, men gaa de saa ned i Gaarden, er der en Vicevært, som siger, at her maa de ikke være, her maa de ikke gøre Støj; det kan undertiden være forbudt endog ved Opslag, jeg ved i alt Fald et Tilfælde her i København, hvor det er forbudt Børnene at opholde sig i Gaarden. Saa gaa de ud paa Gaden for at lege, men der er der ogsaa meget snævre Grænser for deres Frihed. Der er Politibetjenten, der forhindrer dem deri. Saaledes er det Raaderum, der er givet Børnene, meget ringe, de jages fra Sted til Sted. Under saadanne Forhold, synes jeg, man kan forstaa, at Cigaretten er et Stykke Tidsfordriv. Det er den jo ogsaa

for de voksne, men i endnu højere Grad for saadanne Børn, der ingen Plads have til at øve deres Kræfter.

Det er kendt nok, at naar Drengene komme ind i en Cigarforretning, er det gerne 1 eller 2 Øre, som Børnene have til Raadighed, Cigaretten hedder gerne Motor. Jeg tror ikke, det vil være til nogen særlig Skade for den handlende, selv om han ikke skulde kunne sælge denne Vare til Drengene, og for saa vidt man kunde komme ind paa en nogenlunde praktisk Ordning, har jeg ikke noget derimod. Men, som sagt, hele dette Spørgsmaal om Børns Tobaksrygning staar i Forbindelse med det sociale Spørgsmaal, hvor jeg jo ikke i al Almindelighed kan appellere til den højtærede Justitsminister, da hans Magt der er ret begrænset. Jeg vil kun sige, at man maa altid undersøge, hvad der er Kilden til en eller anden Fejl i Samfundet, og saa længe vi have en Byggelov som den nuværende, og saa længe Børns Plads til at røre sig er saa begrænset, som den er, saa længe der mangler en forædlende Opdragelse, vil der ogsaa være Tale om Unoder hos Børn.

Jeg har set et Tilfælde ved en Skole, vistnok en af Kommunen understøttet Skole, en Sløjdscole, hvor Drengene stode med en Iver, Opmærksomhed og Interesse, der var beundringsværdig, ved deres smaa Høvlebænke og andre Arbejdsredskaber, og der var ikke mindste Tvivl om, at de Drengene i deres Fritid ikke vilde hitte paa at længes efter Tobakken, efter Motoren. Man har her et Fingerpeg om, hvad man skal gøre for den unge Slægt. Der er gjort alt for lidt paa Idrættens Omraade, der er ganske sikkert fra det offentliges Side betydeligt mere at udrette, for at Børnene kunne faa den fornødne Plads til at tumle sig. Naar ikke Hjem og Gaard og Gade give dem det, maa der paa andre Omraader gøres noget, for at Børn kunne lege og øve deres Kræfter. Der har Samfundet sikkert en stor Opgave at løse.

Lovforslagets § 3 er den eneste Paragraf, jeg ubetinget kan yde min Tilslutning. I den forlanges der, at Lærerpersonalet ved offentlige og private Skoler skal paase, at Børn under 16 Aar ikke ryge Tobak indenfor Skolens Omraade. I det Øjeblik Hjemmet slipper Børnene, overtager Skolen Forældrenes Ret. Saa vist som Forældrene ikke bør lade deres Børn ryge hjemme, saa vist bør Skolen kunne forhindre Børn i at ryge i Skolen. Det er af mange Grunde nødvendigt. Tobaksrygning paa Skolens Omraade